

Deșert

Florianruse

Sub noi, dogoritor, se întindea deșertul,
semne care dădea, de-o vreme, că așteaptă
să mi te scurgi ușor (vai ce ușor) din palme,
de complicații mii, grav, suprasaturată.
Ah! Cât de-nfrigurat și prostesc am așteptat
pe chipu-ți minunat să mai revăd surâsul,
iar ca la-nceputuri sufletu-ți imaculat
înc-o dată-n luciri să îmi inunde gândul.

Deja era un chin să-ți tot suport privirea
cu fiecare zi mai dureros străină,
deși, mă-ncurajam: "Ce bine-ar fi căderea,
deșertul cel mai sterp posibil să devină!"

Am apelat, absurd, însăși la providență
să fiu parașutat cât mai pe lângă tine,
să văd cum ne-or izbi cu a lor insolență
anonime tacuri la pândă printre dune...
Cumva s-a întâmplat c-a fost disponibilă
și ajutatu-m-a, chiar cu celeritate,
dându-mi niște apă, o hartă și-o cămilă...-
Busola-mi îns-avea o dizabilitate...

Totuși, pe undeva, am întâlnit persoana
aia... ce promitea suferința să-mi curme;
ce nume dubios, spuneam - "Fata Morgana",
dar, fix către tine, garanta să mă-ndrume...